

HET VERLANGEN

„Ik neem een zonnebad.” Freek lachte en zijn oogen lichtten al bij het vooruitzicht.

„Is dat waar?” vroeg de ander, heftig ineens.

Freek keek hem verbaasd aan.

„Ja, waarom niet?”

„Hm.”

„Waarom dacht u . . . ?”

„Nou, je doet maar,” zei Van Leeuwen dreigend.

Freek zweeg, schreef de ontstemming van den ander toe aan de hoofdpijn.

Dr Van Leeuwen stond op en verliet, zonder den knaap te groeten, de zaal. Freek bleef nog eenigen tijd zitten, slenterde toen op zijn dooie gemak naar buiten. Van achter een palm, die achter in de zaal vlak bij de trap stond, keek Dr Van Leeuwen hem na.

Freek bracht den middag door op een duintop in de laaiing van de zon, getemperd door een frisschen wind. Hij viel weldra in slaap, droomde stoute droomen, waaruit hij eenigszins verward ontwaakte. Om zes uur verscheen hij, verbrand en door en door gelukkig aan het diner. Dr van Leeuwen zat al aan het tafeltje te wachten.

„Wat zie jij er uit.” Dit was het begin van de vijandelijkheden. Freek zweeg koel. De man in hem was ontwaakt. En hij gedroeg zich er naar.

Gedurende het diner werd weinig gesproken. Freek bemerkte, dat er iets aan Dr Van Leeuwen veranderd was. Soms leek het hem of hij plotseling oud en grijs geworden was. Maar dat kwam door de lichtvalling, stelde hij daarna vast. Toch was de spanning niet verminderd. Maar anders. Pijnlijker, met iets van een doodelijk gewond zijn. Verdiepen deed Freek zich er niet in. Dr Van Leeuwen, van zijn kant, trachtte de koele geslotenheid te doen versmelten onder een teedere hoffelijkheid. Onmiddellijk na het eten haalde hij zijn sigarettenkoker te voorschijn en zei glimlachend:

„'n Sigaretje, dat zal smaken, wat jou?”

Freek glimlachte welwillend terug, nam een sigaret uit den koker. Het gebeurde heel gewoon, maar niet meer met dat zich vereerd voelen, dat Dr Van Leeuwen altijd zoo ingenomen had voor hem. Het ging met een kameraadschappelijke hoffelijkheid, die van Leeuwen smartelijk trof en waarachter hij veel kritiek en nog meer minachting vermoedde. Eigenlijk was hij nog meer onthutst over deze koude beminnelijkheid dan door de aanvallende geslotenheid, die er aan vooraf gegaan was.

Toen Freek al naar zijn kamer was om te gaan slapen, zat Dr van Leeuwen nog beneden in een pijnlijk, gespannen nadenken. Hij zou eens met den jongen praten. Het was misschien een kleinigheid. „Dat was vaak met zulke jongens.” Op dit kussentje wist hij zijn angst in slaap te sussen. Later liep Dr Van Leeuwen nog een paar maal den boulevard op en neer. Het was er donker en koel. Om elf uur ging hij naar zijn kamer en voelde zich rustig. „Te rustig bijna,” mompelde hij.

II

De volgende dag begon, zoo mogelijk, nog schooner en stralender dan de vorige. De menschen troffen het buitengewoon met hun vacantie.

Freek ontwaakte weer om zes uur. Met een snelle beweging zwiepte hij met de beenen